

[Søren Olesen.]

burde man vel egentlig også knytte en ansvarlighedslov dertil, sådan at der virkelig var en garanti overfor befolkningen for, at den dækker over det angivne indhold.

Rager: Når jeg har ønsket at gøre et par bemærkninger, er det, fordi der under diskussionen her har været talt om den tid, da man ville have beskyttelse for ingeniørnavnet, og det forekommer mig, at man har ment at kunne drage en række paralleller mellem situationen dengang og situationen nu. Jeg synes derfor, det ville være rigtigt at sætte dette lidt mere på plads, inden man arbejder videre med sagen.

Forholdet er dette, at da talen var om ingeniørnavnets beskyttelse, da var det fra de såkaldte videnskabeligt uddannede ingeniører, de fra polyteknisk læreanstalt uddannede ingeniører, der fremkom et ønske om, at ingeniørnavnet blev beskyttet for dem. Det var tidens udvikling, der havde ført det med sig. På de tekniske skoler havde man gennem flere år uddannet nogle folk til teknisk arbejde, og de havde oprindelig titlen konstruktører.

Efterhånden blev imidlertid uddannelsen på de tekniske skoler væsentligt bedre, end den tidligere havde været, væsentlig mere omfattende, og man måtte egentlig finde det ganske naturligt, at de, der derefter forlod de tekniske skoler, også var berettigede til at kalde sig ingeniører, selvom der var tale om en uddannelse, der var anderledes end den, de hidtil kendte ingeniører havde. Mod dette var det, man fra polyteknisk side sagde: vi ønsker ingeniørnavnet beskyttet for os. En lov derom kunne imidlertid ikke føres igennem. Man må her være klar over, at der var to afgrænsede grupper: ingeniørerne, de polyteknisk uddannede, og de teknikumuddannede, og de stod i kamp; de var ikke enige. Da man ikke kunne få det pågældende lovforslag gennemført, valgte de polyteknisk uddannede ingeniører at gå den vej at antage en ny titel, idet de kaldte sig civilingeniører, og denne civil-

ingeniørtitel blev beskyttet. De havde i gamle dage en anden beskyttelse, betegnelsen cand. polyt. — candidatus polytechnices forkortet. Den var imidlertid ret uanvendelig, fordi en sådan titel bl. a. i udlandet overhovedet ikke regnedes for noget. Man vedtog altså at kalde sig civilingeniør og fik denne titel beskyttet; det skete naturligvis på baggrund af den bestående lovgivning vedrørende beskyttelse af titler med videre; man påkaldte ikke lovgivningsmagtens hjælp. Der var altså — og det er det, jeg betoner som det afgørende — to grupper, der ikke var enige. Forholdet ligger noget anderledes i dag med hensyn til arkitekter. Gennem mange år havde man Akademisk Arkitektforening og Dansk Arkitektforening. Den ene bestod af de arkitekter, der var uddannet på kunstakademiet, og den anden af arkitekter, der hovedsageligt var uddannet på teknika. Disse to grupper har imidlertid for ca. et år siden dannet en enkelt forening; de sluttede nærmest deres to foreninger sammen i een arkitektforening, og de er altså enige. Medens vi for ingeniørernes vedkommende har to uddannelser og en stadig kamp mellem de to uddannelser, har man for arkitekternes vedkommende kun een organisation, der optager og ligestiller begge uddannelsesformers medlemmer. Endelig er der nogle, der står udenfor og ikke hører til nogen af organisationerne indenfor arkitektstanden, og det er måske dem, der kan være tale om at man skal være særlig opmærksom på.

Jeg har med dette ikke villet tage nogen som helst stilling til selve lovforslaget; her er jeg dækket fuldkommen af vor ordfører, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, men jeg mente, det var rigtigt at få fastslået, at forholdet ikke kan paralleliseres med det, som var fremme, dengang ingeniørnavnet var til forhandling; der er meget stor og afgørende principiel forskel.

Undervisningsministeren (Bomholt): Debatten i dag gav jo ikke altfor mange lyspunkter med hensyn til virkeliggørelse;